

AYŞEGÜL ALDINÇ

VELHASILIKELÂM

Ayşegüllün günlüğü 2

Velhasılıkelâm

Ayşegül Aldinç

Anlatı

© 2026, İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ

Yayıncı Sertifika No: 44066

Genel yayın yönetmeni: Erdem Öztop

Editör: Cansu Canseven

Kapak fotoğrafı: Safa Gülsoy

Kapak ve sayfa tasarımı: Gönül Kavak

ISBN: 978-625-92638-9-2

Birinci baskı: Ağustos, 2026

Baskı ve Cilt

Umut Kağıtçılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.

Fatih Cad. Yüksek Sok. No:11/1 Merter Güngören İstanbul

Tel: +90 212 637 04 11

Sertifika No: 45162

İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8

34196 Yenibosna – İstanbul

Tel: +90 212 496 11 11 (Pbx)

Faks: +90 212 496 11 12

posta@inkilap.com

inkilap.com

Üçüncü Göz®, İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ'nin tescilli markasıdır.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi'ne aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının izni alınmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

VELHASILIKELÂM

Ayşegül Aldinç

ÜÇÜNCÜ GÖZ

5 Kasım 2023

Pazar

Aramakla Bulunmaz Ama Bulanlar Ancak Arayanlardır!

Bi şeyi ararken başka bi şey bulmaya bayılıyorum.

Lafı nereye getiricem:

Bitmiş yazım *Puf!* diye uçtu gitti!

Fakat hangi cehenneme, katiyen bilmemekteyim.

Oraya girdim, olmadı; burdan çıktım, olmadı.

“Telefonu salla, geri gelir,” dediler; salladım, o da olmadı.

Ben de olayı totalinden salladım; “Aaa, n’aapiim canım, kendimi mi kesiim? Nasılsa ilhamı bende,” diyerek tekrar yazmaya başladım.

Tuhaf gelebilir; yazılarımı bilgisayar yerine telefonun not bölümüne yazıyorum.

Aniden gelen ilhamımı, kaybolan yazımı arama eylemimden vazgeçip “veri speyşıl” soyunma odama dalarak; aradığımda asla bulamadığım, buna mukabil aramadığımda karşıma çıkan bi şeyi bulmama borçluyum!

Allah sevdiği kuluna önce eşeğini kaybettirip sonra buldururmuş!

Ne bulduğumu söylemiicem.

O da “veri speyşıl!” (*Artık ne geldiyse aklınıza!*)

Hayatlarımız da Murphy Kanunları’nı gözümüze soka soka ilerlemiyor mu zaten?

Aradığında bulamadığın çoğu şey, sen istediğinde değil, kendi istediğinde çıkıyor karşına!

Aynı yola çıkan farklı bi bakış açısıyla İranlı mutasavvıf Bâyezid-i Bistâmî'nin “Aramakla bulunmaz ama bulanlar ancak arayanlardır” oksimoronunu da lafın geldiği yere yerleştirmeyelim mi?!

Arzularımızın biz istediğimiz zaman gerçekleşmemesine gönül koymamalı.

İçine doğan cevap “evet” yerine “hayır“ ise vardır bir hayır.

Böyle düşündüğünde hayat nasıl da kolaylaştı bak.

Uçan yazımın konusu, sahne üzeri hâllerimizi, dünya sahneleriy-le neden kıyaslamamız gerektiğine omuz atan, tümdengeli bir tümevarımdı.

Konserlerimde söylediğim şarkıları aslî repertuvarıma ek olarak mekâna göre seçiyorum.

Dikkat edersek “şarkı okuma” fiilini kullanmıyorum.

Şarkı “söylenir”; kitap “okunur”, dua “okunur”!

Bu arkaik “okuma” fiili, assolistli gazino geleneğinden kalma bir deyiş biçimi.

Şimdi böyle deyince de pop müziğin itibarının henüz iade görmediği günlerde “solist altı” olarak görev aldığım gazino günlerine gidiverdim.

Bursa’da sahnedeyim.

Mayo üzeri etek formasyonunda bir kılıkla seyircilerin huzurundayım.

Programın ortasında etek zarttadanak ayacıklarımın dibine sü-zülüverdi!

Ben şok!

Hemencecik şovun bir parçasıymış gibi savuşturdum krizi.

Alkış kıyamet! Mahcubiyet duygusu arkadan geldi!..

Dur, bi tane daha var:

Maksim Gazinosu’nda sahne alıyorum.

İki adet sahne elbisesi giyiyorum: Biri siyah (*Aaa, çok şaşırdık!*), biri beyaz.

Beyaz olanını Tunus'ta yapılan Bizerte Şarkı Yarışması'na katılacağım için Sadık Kızılağaç dikmişti.

Gidebilmek kısmet olmadı.

Pasaportumun süresinin bittiğini, pasaport memurunun yüzüme bön bön bakıp "Bu durumda ne işin var burada?!" ifadesiyle fark ederek bön bön bakma sırasını kendisinden devraldığımı dün gibi hatırlıyorum!

Neyse, sahneye siyah elbisemle antre yaptım.

Ayakkabım o zamanki tüm sahne sanatçılarının siparişe elbisesinin kumaşından yaptırdığı Erol Ayakkabı Mağazası'ndan.

Ama o da ne? T şeklindeki sahnenin uzantısına doğru kendimden gayet emin şekilde yürürken topuğum *çatırt* diye kırıldı mı sana?!

O zamanki sahne hâllerimde utangaç bir kişilik mevzubahis bünye itibarıyla. Ağzım da şimdiki gibi laf yapmıyor.

Eveledim, geveledim, bi şeyler söyledim.

Solistlerin giyinmesine yardım eden gazino istihdamı hanım, perdenin arkasından dikizde olduğundan can havliyle kopup kulisten beyaz kılığımın beyaz ayakkabısını getirdi!

Ben de n'apiim, çaresizce giydim.

Alakasız şeyleri birbirinin altına-üstüne giyme şeklindeki moda eğiliminin henüz pas edilmediği yıllardı.

Bembeyaz ayakkabılar simsiyahlığımın altında pek tuhaf durmuştu, yalan olmasın.

O gün bugündür de beyaz ayakkabıya ya da bota mesafeli dururum!

21 Kasım 2023

Salı

Televizyon mu Kaldı Be Canım!..

Gününü gün edip özel kılma yeteneğinden yoksun cennet kuşunuz, özel günleri mütemadiyen takip edip takipçilerine bildirmeyi görev bilir. Bunu da bilen bilir.

Bugünün Dünya Televizyon Günü olduğu gerçeğini müjdeleyen girizgâhımızdan sonra TV ile özel ilişkiye gönül rahatlığıyla geçebilirim.

Biz bin tane tuhaf isimli kanalla cebelleşmemek adına elini verip kolunu alamadığın o platforma üyeyiz.

Evet, hâlâ!

Burdan özümle ilgili “Mazoşist bir yapısı mı var acaba?” sorusu akıllara gelebilir.

Bildiğim kadarıyla yok!

Bizimkisi sadece alışkanlık.

Konfor alanı işte... *(Ne tehlikelidir.)*

Uyurken bile “Hangi düğmesinde ne var?”ı ezber ettiğiniz bir platformdan kolay kolay vazgeçemiyorsunuz.

E onlar da bunu bildiklerinden tuttuklarını bırakmıyor. *(“Tutuklarını” diye başlayan ifade aslında bu şekilde bitmez de neyse!)*

TV ile ilişki dedik de bizimkisi aslında dizi olayı.

Onu bunu reddede reddede oynamadığım dizileri “Kim nasıl oynuyormuş bakalım,” diyerek ekran karşısında ev hâli ve ahaliyle seyretmek pek güzel oluyor.

Sabah-öğle arası Hamaratgiller ile İbretlik Aile Faciaları kuşağı programları hiç ama hiçbirimizlik diil zira.

Haberler mi? Bitaraf olanları bile anksiyeteyi tetikler mahiyette. Her bi şeyden haberimiz oluyor tabiatıyla fakat iyice kafayı yemeyelim diye habere, çocuğunun sigara içtiğini bilip yüzleşmeye ebeveyn muamelesi çekiyoruz.

Şükür en azından henüz çakmak hediye etme faslına geçmedik! (*Çakmak demişken, dizilerin mekân kundaklama sahnelerinde ortalığı tutuştururken cânım Zippo çakmakları ateşe atmasanıza. İlla atacaksanız benim tarafa doğru fırlatın! Bak öyle olur!*)

Akşamları seçenek olaraktan malumunuz, ya çoklu kişili kutu kutu pense kanaat önderleri(!) hasmını yense söz programları ya da diziler kalıyor. Biz dizi tarafında diziliyoruz!

Bir ara şarkılar söylenen programlar var idi; tek tek terk-i diyar ettiler ekrandan.

Hani dut yemiş bülbül misali sussak, şakımasak evlâdır “birile-ri” için!

O kadar uzun boylu olmamasını diliyor (*Ama öyle!*), müzik kanallarının playlist’ini artık ezber ettiğim, onların da *asss*laa yenileme gereği duymadığı filtrelenmiş TV yayın platformumun bu akşam “Neyi seeredicez?” bölümüne bakmak için kumandayı ele almaya gidiyorum.

Artık pek hükmü kalmasa da benim gibi annesinin tek eğlencesi TV olanlarınızın Dünya Televizyon Günü kutlu ve mutlu olsun.

Bu gece bi kıyak yapıp kendisini dinlendirmek de fena bi fikir olmayabilir!

10 Aralık 2023

Pazar

Erotomani mi Diyorduk?

Bir süredir “hayallerim, aşkım ve ben” zorunlu bir içe kapanıklık yaşamaktaydık.

Dünya meselelerine kafa yordurup yürek burkturarak seyreden hayat; dereden tepeden, havadan sudan konulara gönlümüzü indirtmedi.

“Ben” demenin yakışık almadığı köşe yazarlığımdan miras, devletlü Kösem Sultan çoğullamasıyla konuştuğumu fark edip bi irkildim şimdi!

Buna mukabil TRT 3’te ömrüne bereket Ömür Göksel’in sunduğu müzik programında kendini “Şimdi de Ömür Göksel’den bi şarkı dinliyoruz,” anonslaması aklıma gelince çıtayı o denli yükseltmediğimden bünyede hafif bir rahatlama söz konusu olmadı değil.

“Değiş tonton,” diyerek erotomaniden örneklemelerle akışa geçiyorum.

Neymiş mânâsı bi bakalım bakalım:

“Kişinin kendinden daha yüksek, ulaşılması zor konumda olan biriyle aşk yaşadığını sanması” diye tarifliyor Guugıl Hazretleri!

Bunun bende versiyonu başımda kavak yelleri esen, genç kızlığa göz kırptığım yıllarda platonik aşk diye tanımladığımız türdendi. Ukalalık etmek istersek “celebrity crash” de diyebiliriz.

Bir sapyooseksüel sayılabileceğimden Uzay Yolu’nun mantık abidesi Mr. Spock’a âşıktım misal! Toprağı bol olsun; Leonard Nemoy’a yani.

“Seni uzaktan sevmek aşkların en güzeli”yle kalmayıp Los Angeles’lara gidip onu bulmayı kafama koymuştum!

Çocukluk işte.

Böylesi durumlar, işin “celebriti” tarafına geçtikten sonra benim de başıma geldi.

Eurovision’da tüm ülkenin radarına fazlasıyla girince taliplerim de çoğaldı!

Halen faal olarak oyunculuğa sarmış bir kişi (*O sıralar genç bi mimardı.*) kafayı bana takıp mektuplar yazmış, sonra da tek taraflı aşkın pençesine düşerekten elinde nişan yüzükleriyle bi gün yolunu kesmişti!

Bir başka örnek olarak ben ‘90’lı yıllarda Ankara Otel’inde sahne alırken bir bey, her gece çiçek gönderip en ön masada oturup gözünü kaçırarak yere bakmak suretiyle özümü seyrederdi!

Yine de hayatım boyunca bu anlamda tacize uğradığım pek söylenemez. Kalkışanı bertaraf edecek önlemlerim mevcut zira.

Sizin, yazılarım sayesinde zıpçıktı yanıma fark etmeniz, buna mukabil fark etmeyen kiminin de soğuk nevale sandığı sıfatımdan dolayıdır muhtemelen.

‘70’li yıllarda bizi darmaduman eden *Love Story* (*Aşk Hikâyesi*) filminin unutulmaz jöni Ryan O’Neil de hakkın rahmetine kavuşmuş. Hayata vedasının hüznü beni o yıllara ışınladı. *Aşk Hikâyesi* bundan önceki kitabım *Malumatfuruş: Ayşegül’ün günlüğü*’nün de ilk yazısıydı.

Hep yaptığımız gibi filmin özlü sözüyle noktamızı koyalım:
“Love means never having to say you’re sorry” kuzucuklarım.
Aşktan, meşkten pişmanlık duymayınız.
Ama karşılığını alabileceğiniz eşhasa filizleniniz.
Mutlu pazarlar...

31 Aralık 2023

Pazar

Bir Hayalin Gerçekleşmesinden Daha Hayal Kırıcı Bir Şey Yoktur!

Yılın son günü mahalledeki papağanların cırtlak sesiyle uyandım. Ülke kapıları sonuna kadar açılınca onlar da girmekte bir beis görmemişler; oh ne güzel tropik bi ülke olduk(!) diyerekten neşeyle kalktım.

Elmamdan bi ısırik alırken “Amasya’nın bardağı, biri olmazsa biri daha,” özlü sözlü seçenek fazlası atasözü aklıma geldi.

Ordan akışa geçtim.

Hayat seçimlerle dolu.

Hele günümüzde, eskilerin tabiriyle namütenahi; yani sonsuz, sınırsız.

Duygusuna format atmayıp geleneksel takılanlar aşkî meşkî hadiselerde yürek Selânik durumlarında kendini diken üstünde hissetmeler bu yüzden.

Seçenekler okyanusu özellikle kadın nesli için ürkütücü bir sebep oluşturur iken çook uzun zamandır durumlar cins cibiliyet tanımamakta.

Yine de insanoğlu onun bi şeyisini bundan, bunun bi şeyisini ondan tamamlama gayretiyle Frankenştayn misali eklektik püklektik bir suret yaratıklandırmak gibi tuhaf ötesi hayalleri gelgellese de biz biliyoruz ki bunun oluru yok. Üstelik “Bir hayalin gerçekleşmesinden daha hayal kırıcı bi şey de yok!”

N’aabıcen peki?

Şu çook seçenekli gibi görünen fakat aslında ve astarında fevkalade sınırlı oksimoronsal hayatında, elindekinin kıymetini bilicen.

Her fırsatta “Amaaan adam mı (kadın mı) kaldı kaaşım?!” şeklinde ünleyen insan evlatları yokluk(!) içinde varlık buluşturarak çiftleşmeye devam ededuruyor.

“Eski”nin çaktırmadan sana doğru bordaladığı bu merkür geri-lemesi günleri aynı zamanda muhasebe günleri...

Kanma!

Retro hitama erdiğinde geldiği gibi gider.

Hem geçmişe mâzi, yenmişe kuzi derler!

Yeni bir yıl sinsi sinsi geldi bile.

Her yeni yıl, bir öncekinde ne halt ettiysen muhasebeye oturman için fırsat.

Ben şahsım adına bu yıl artık yapmıicaklarımın listesini yapıcam. Yapıcalarımınkini yaptığımda yapamadığımı fark ettim zira!

Bi dosya kâğıdını ortadan ikiye bölüp hedef bâbında sola varılacakları, sağ cenaha da topuklanacakları yazmayı planlıyorum.

Her ne ve kim varsa...

Hayat herkesler için kıpkısa.

Mutlu ve umutlu yıllar dileğim daim.

7 Ocak 2024

Pazar

Ederinden Fazla Değer, Soyтарыı Adam Eder!

Sağ gösterirken sol vuran iklim yine şaşırtmadı.

“Marmara’yı sel aldı” (*Kaldı ki Marmaray’da da vuku buluyor zaman zaman!*) ile başlayıp “Kar yağışı İstanbul’u vurdu” gibi başlıkları göreceğimiz gün ve haftaya alıştırma kabilinden “deme”lerle açıyoruz oturumu.

Oturun!

“Oh bahar havası mis” deyip ortalığa saçılırken iyiydi!

Hiçbi şeyi ve kimseyi hak ettiğinden çok babalamayın, nar tanelerim.

Havayı bile!

Tek çocuk olmama rağmen ailem tarafından şımartılmadığımdan mıdır nedir, “şımartma” eylemini elân başkalarına hediyelemeye devam ettirişimin de anlaşılır bir yanı olmadığına farkındayım öte yandan.

Hava kısmını da hitama erdirerek kişi bazına dönecek olursak

“Ederinden fazla değer, soyтарыı adam eder” özlü sözümüze de hak ettiği değeri verelim derim.

Kıbarlığın yerine dangozluğun geçer akçe oluşunun, zarafetli davranışın hanımehvatlık sayılışının, gösteriş utanılacak bir şeyken görgüsüzlüğün popülerlik aracı hâline gelişinin, kör gözüm parmağına kul köle olmaya devam eden “Stockholm Sendromlu”ların artışının bunaltısını güç kaybeden alım güçleri-